

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ZRADNÝ PRÍLIV

JANE
HARPEROVÁ

AUTORKA ÚSPEŠNÉHO ROMÁNU *STRATENÝ MUŽ*

TATRAN

ZRADNÝ PRÍLIV

ZRADNÝ
PRÍLIV

JANE
HARPEROVÁ

TATRAN

Z anglického originálu Jane Harper: THE SURVIVORS,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan, Sydney 2020,
preložila Simona Klimková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2021 ako 5292. publikácia.
Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Adriana Oravcová

Jazyková redaktorka Ina Martinová, Zlata Sršňová

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

*This project has been assisted by the Australian Government through the Australia
Council for the Arts, its arts funding and advisory body.*

Copyright © 2021 by Jane Harper

Translation © Simona Klimková 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2021

ISBN 978-80-222-1180-2

Charlotte a Tedovi

Prológ

Vyzerala, akoby patrila k Stroskotancom. Stála tam, otočená chrbtom, jej siluetu osvetľovalo slabé svetlo a nohy obmývala slaná morská voda. Potom sa pohla. Len nepatrne prestúpila z nohy na nohu, nadýchlá sa a vydýchlá, no stačilo to narušiť ilúziu, skôr než sa úplne sformovala.

Hľadela do diaľky, sústredená na čosi, čo v tme nerozoznal. Kdesi sa zlomila vlna a more sa zdvihlo, na nohách pocítil jeho svieži chlad, pri jej holých lýtkach sa spenilo do biela. Sledoval, ako sa voľnou rukou nachiahla a nadvihla si lem sukne nad kolená. Vo vzduchu visel jemný opar a tričko sa jej prilepilo na chrbát a driek.

More sa znovu zdvihlo a tentoraz bol spodný prúd natoľko silný, že nevdojak urobil krok smerom k nej. Nevšimla si to. Hlavu mala sklonenú, a keď sa nahla, aby preskúmala čosi vo vode, na kľúčnej kosti sa jej zaleskla strieborná retiazka. Keď príliv ustúpil, pustila lem sukne a zdvihla ruku, aby si odhrnula vlasy, ktoré jej skĺzli z vypnutého chvosta cez plece. Od morskej vody oťaželi. V kútiku úst sa jej zachytil pramienok, prešla si prstami po perách a odhrnula ho. Pocítil, ako mu úzkosť zovrela hrud' a ramená.

Ak to chceš urobiť...

Tichý šepot pod náporom vlny. Opäť pocítil ťah spodného prúdu.

Teraz ho už začula alebo aspoň zaregistrovala. Akési narušenie prirodzeného rytmu plynúceho okolo nej.

Ak to chceš urobiť...

Zdvihla hlavu. Vdýchol soľou presýtený vzduch.

Urob to teraz.

1. kapitola

Kieran dúfal, že čoskoro nastane znecitlivenie. Ladové bodanie oceánu zvyčajne strácalo na intenzite, no minúty ubiehali a stále mu bolo zima. Keď ho ošplachla ďalšia vlna, zaľal zuby.

Voda nie je až taká hrozná, pomyslel si. Veď je koniec leta a popoludňajšie slnko sa ju snaží zo všetkých síl zohriať. Rozhodne uňho vyvoláva skôr zimomriavky ako podchladenie. Kieran si uvedomil, že už neraz označil oveľa chladnejšiu vodu, ako je táto, za „príjemnú“. Aj keď tu v Tasmánii boli teploty mora, obmývajúceho malý ostrovný štát, relatívne.

V Sydney si zmäkol – hlas v hlave mu nápadne pripomínal brata.

Možno. Jediný problém bol v tom, že namiesto toho, aby jeho telo pretínalo morskú modravu, dych mu rozťahoval hrudník, v ušiach mu hučala voda a od najbližšej pevniny ho delili stovky kilometrov zvlneného mora, stál úplne nehybne po pás vo vode tri metre od pláže.

Na obnaženej hrudi mu spala dcérka znavená krmením, zababušená do suchého uteráka, s klobúčikom, ktorý jej počas spánku tienil oči. Audrey mala tri mesiace a už mu začínala byť ťažká. Prestúpil z nohy na nohu, ignorujúc miernu bolesť v ramenách a chlad v nohách, zahľad sa na horizont a nechal ju ďalej spať.

Audrey nebola jediná, čo spala. Kieran videl na pláži svoju priateľku Miu, ležala úplne oblečená na chrbte, cez oči mala prehodenú ruku a otvorené ústa. Hlavu mala položenú na zrolovanom uteráku a vlasy sa jej na piesku rozprestierali do dlhého, tmavého vejára. V poslednom čase dokázala zaspať hocikde, podobne ako on.

Okrem nich tam nebol skoro nik. Pred chvíľou okolo prešiel párik tínedžerov, držali sa za ruky a boli bosí, a obďaleč zazrel mladú ženu, ktorá prehľadávala pláž, odkedy prišli. Uprostred letnej sezóny dovolenkári dvojnásobne prevyšovali deväťsto obyvateľov Evelyn Bay, no teraz už

boli viac-menej preč, práca a povinnosti ich povolali späť na pevninu alebo ešte ďalej.

„Hej!“

Kieran sa otočil za známym hlasom. Na jednom z bočných chodníkov, ktoré spájali pláž s radom ošarpaných plážových domov, sa zjavil mladý muž. Široko sa usmieval, keď si nadhodil na pleci ošúchaný batoh. Pri nohách mu pobehoval veľký pes neurčitej rasy, ktorý vďaka svojej veľkosti a strapatej zlatohnedej srsti nápadne pripomínal svojho majiteľa.

Kieran vyšiel von z vody a na brehu sa zvitil s Ashom McDonaldom. Pritom sa natočil tak, aby Ash videl bábätko na jeho hrudi.

„To ma podrž!“ Ash mozolnatým prstom odtiahol okraj uteráka a sklonil neoholenú tvár, aby si obzrel Audrey.

„No, kamoš, je príliš pekná, aby bola tvoja, ale aj tak ti blahoželám.“ Narovnal sa a zakýval Mii, ktorá sa prebudila a cestou k nim si oprašovala zo sukne piesok. „Žartujem. Je nádherná.“

„Vďaka, Ash.“ Mia potlačila zívnutie, keď ju pobožkal na líce, a zohľadila sa, aby pohladkala psa. „Ahoj, Šibal.“

Ash ukázal na Kieranove mokré šortky. „Aká je voda?“

„Celkom dobrá.“

„Spomínaš na staré dobré časy, čo?“

Kieran sa usmial. „Radšej by som si zaplával.“

Kieran by nevedel spočítať, koľko hodín strávili s Ashom ponorení po pás v oceáne, keď ako tínedžeri hrali futbal a na druhý deň po zápase v rámci regenerácie čakali na údajne zázračné pôsobenie ľadovej vody. Mnoho.

Ash sa niekoľko rokov vždy v lete objavoval v okolí Evelyn Bay, no v pätnástich, keď sa jeho mama po rozvoде s otcom vrátila do rodného mesta, sa stal jeho pevnou súčasťou.

Kieran o ňom veľa nevedel, iba toľko, že pochádza z banického mesta na západe štátu, kde boli také drsné podmienky, že ich futbalový tím nehrával na tráve, ale na štrku. Kierana teda nemalo prekvapiť, že keď sa nový chalan zjavil na tréningu, prvýkrát v živote automaticky nevyhrával rýchlostné drily, jeho miesto v rebríčku streleckej presnosti bolo ohrozené a jeho manévry na ihrisku, ktoré roky nikto neprekonal, zrazu ktosi agresívne napádal. Pár týždňov premrhal tým, že bol našťvaný, no potom v posilňovni a na ihrisku zamakal ešte viac, len aby sa zase našťval, keď narazil na Asha, ktorý robil presne to isté.

Raz uprostred sezóny došiel Kieran neskoro večer na pláž, a keď vošiel do vody, náhodou sa ocitol vedľa Asha. Kieran nebol ochotný sa posunúť, a tak si prekřížil ruky na hrudi a civel na more. Po celý čas stáli mlčky bok po boku. Kdesi v dialke na severe ležala pevninská Austrália, ďaleko smerom na juh Antarktída. Pred nimi až po obzor nič.

„Tento mesiac som prekonal viac osobákov ako za celý minulý rok v starom klube.“

Ashov hlas Kierana prekvapil. Pozrel sa na chalana, ktorý bol občas o čosi silnejší, o sekundu rýchlejší alebo mal nepatrne rýchlejšiu reakciu. Keď Ash opäť prehovoril, ďalej uprene hľadel na vodu.

„Vlastne to bolo fajn.“

Dočerta, Kieran si so štipkou podráždenia a nastupujúceho uznania uvedomil, že chalan má pravdu. *Bolo* to fajn. Kieran nebol nikdy taký dobrý, ako keď sa naháňal za týmto tvrdohlavcom. Vtom ich tréner zavolať späť a Kieran sledoval, ako sa Ash brodí k pláži. Otvoril ústa.

„Hej, počkaj!“

Ash zastal. A od tej chvíle to bolo medzi nimi v pohode.

Ani jeden z nich už futbal často nehrával, no po takmer pätnástich rokoch bol Kieran minimálne v takej dobrej forme ako kedysi, a keďže pracoval ako športový fyzioterapeut, teraz on nabádal ľudí, aby stáli v ľadovom mori. Ani Ash sa veľmi nezmenil, pomyslel si Kieran. Práca záhradného architekta mu dodala zdravý vidiecky výzor, začo vďačil prehadzovaniu vriec so zeminou a lopoteniu s vypílenými stromami.

„Kedy ste došli?“ Ash zložil ruksak na piesok a Kieran začul tlmené kovové zacvendžanie záhradného náčinia.

„Pred pár hodinami.“

Kieran s Miou ostali v dome jeho rodičov len toľko, koľko si vyžadovala slušnosť, a potom sa vyhovorili, že idú von na čerstvý vzduch. Z miesta, kde stál, videl ich zadnú verandu, pozemok od pláže oddeľoval len biely drevený plot. Pri myšlienke na návrat Kieran pocítil miernu klaustrofóbiu.

„Ako sa má tvoj otec?“ opýtal sa Ash. „Nevidel som ho už pár týždňov.“

„Žiadna sláva.“ Kieran uvažoval, či to bude musieť vysvetliť, ale, samozrejme, že to nebolo treba, lebo Ash už prikyvoval. V meste, ako je Evelyn Bay, každý o každom všetko vie. Pravdepodobne viac ako samotný Kieran. Otca nevidel vyše osemnásť mesiacov, keď sa Brian naposledy cítil natoľko dobre, že mohol letieť do Sydney. Už vtedy bol

neustále zmätený a Kieranova mama Verity mu väčšiu časť pobytu všetko trpezlivo vysvetľovala. Keď sa pred tromi mesiacmi narodila Audrey, Verity si prišla svoje prvé vnúča pozrieť sama.

Napriek tomuto varovnému signálu Kierana šokovalo, keď ho dnes po príchode privítala prázdna telesná schránka, ktorá kedysi bola Brianom Elliottom. Kieran netušil, či sa stav jeho otca tak rýchlo zhoršil, alebo len on sám si to odmietal pripustiť. Tak či onak, otec mal len šesťdesiatštyri rokov, no demencia ho mala úplne vo svojej moci. Dokonca aj podľa lekárov mal Brian obrovskú smolu.

„Kedy sa sťahujú?“ Ash letmo pozrel na dom Kieranových rodičov.

„O niekoľko týždňov.“ Domov dôchodcov v Hobarte bol pripravený otca prijať. „Napadlo nám, že mama by sa hodila pomoc pri vypratávaní vecí.“

„A čo bude s ňou? Nejde do domova, však?“

„Nie.“ Kieran si predstavil Verity, ktorej by ste vo veku šesťdesiatštyri rokov pokojne mohli hádať o desať menej a skoro každý deň chodila behať alebo sa bicyklovať. „Našla si jednoizbový byt neďaleko domova dôchodcov.“

„Jasné. To bude...“ Ash si prešiel jazykom po zuboch a hľadal správne slovo. „... praktické.“

„Hej.“ Kieran si to veľmi želal, hoci mal silné podozrenie, že mama to tam bude nenávidieť.

Ash chvíľu premýšľal. „Počuj, povedz Verity, nech sa mi ozve predtým, než dajú dom na predaj. Prídem jej upraviť záhradu. Samozrejme, že zadarmo.“

„Naozaj? Vďaka, kamoš.“

„Žiadny problém. Je to ošemetná situácia.“

Bola ošemetná. Kieran to vedel. Mal sa vrátiť skôr.

„Kedy si tu bol naposledy?“ spýtal sa Ash, čítajúc mu myšlienky.

„Pred dvoma rokmi?“

„Podľa mňa dávnejšie,“ prehodil Ash a aj Mia krútila hlavou.

„Sú to takmer tri roky,“ povedala a otočila sa k Ashovi. „Ako sa má Olívia? Poslala som jej e-mail, že sa tu zdržíme týždeň.“

„Hej, má sa dobre, určite sa chce s vami stretnúť.“ Ash sa načiahol za mobilom. „Zistím, či nie je náhodou doma, býva hentam. V Rybárovom domčeku.“ Kývol na rad domov susediacich s plážou.

„Naozaj?“ Kieran si v mysli vybavil nízky drevený bungalov o pár domov ďalej od domu jeho rodičov. Pomenovanie domček bolo veľko-

ryso poetické. Kričala z neho, rovnako ako z každého druhého domu v meste – dokonca aj z tých novších – typická architektúra šesťdesiatych rokov. „Odkedy si ho prenajíma?“

„Asi poldruha roka. Odvtedy, čo sa vrátila.“

Kým Ash zvonil svojej priateľke, Kieran sa snažil predstaviť, ako asi vyzerá Olívia Birchová v tridsiatke. Poriadne sa nevideli – usiloval sa na to prísť – roky, takže jeho predstava sa pevne držala jej osemnásťročnej verzie. Mala ten typ svižnej postavy a držania tela, ktoré dospelí opisovali ako „nádherne“ a chlapci ako „sexy“. Často sa ukazovala na pobreží, hnedé kučeravé vlasy mala zopnuté do chvosta, ktorý si netrpezlivo odhrňala, keď si zapínala neoprénovú kombinézu. Určite je stále vysoká a pravdepodobne rovnako krásna. Dievčatá, ktoré sa narodili s Olíviiným výzorom, si ho zväčša udržali.

Ash si držal mobil pri uchu, potom to vzdal a zamračil sa na displej. Zdvihol hlavu a na Kieranovo prekvapenie zakričal smerom na druhý koniec pláže.

„Hej! Bronte!“

Mladá žena už prestala prehľadávať pláž, teraz čupela na okraji príboja a zaostrovala fotoaparát na čosi v piesku. Po Ashovom zavolaní zdvihla hlavu, a keď sa postavila, sukňa sa jej zatrepotala v morskom vánku.

„Livina spolubývajúca,“ vysvetlil Ash Kieranovi a Mii, skôr ako ukázal na domček a opäť zvýšil hlas. „Olívia je doma?“

Dievča – Kieran pochopil, že sa volá Bronte – potriaslo hlavou vo zveličenom geste na diaľku. *Nie je*. Odpoveď skôr videli, ako počuli, lebo jej hlas zanikal vo vetre.

Ash si priložil ruky k ústam. „Kde je?“

Pokrčila plecami. *Neviem*.

„Tak dobre.“ Ash sa opäť vrátil k mobilu a ešte viac sa zachmúril. „Neviem. Ale dnes večer robí, takže skočíme k nej všetci na drink. Zvítate sa tam.“

„Liv stále pracuje v Languste?“ Mia sa neúspešne pokúsila zakryť prekvapenie.

„Hej,“ odvetil Ash. „Zatiaľ. Teda o kolkej? Okolo ôsmej?“

„Neviem, kamoš,“ Kieran ukázal na Audrey v uteráku, už bola hore a upierala na nich očká spod klobúčika. „Máme bábo, takže...“

„Na to sú predsa staré mamy, nie?“ Ash už posielal správu. „Dám Liv vedieť, že prideme. Zavolám aj Seana.“

Kieran a Mia si vymenili pohľady a prebehla medzi nimi tichá debata, ktorú zakončili nepatrným kývnutím. Pôjdu obaja.

„Dobre.“ Ash dopísal správu, zdvihol ruksak a prehodil si ho cez plece. „Mal by som sa vrátiť do roboty. Uvidíme sa neskôr.“ Naklonil sa k Audrey. „Ale bez teba, maličká. Ty stráviš skvelý večer s babkou.“

Keď k nemu Audrey pootočila hlavu, vietor jej zachytil okraj klobúčika a odfúkol ho. Kieran i Ash sa za ním vrhli, no skôr než sa rozbehli, už bol v polovici pláže. Ash si znovu priložil ruky k ústam.

„Bronte!“

Dievčina bola práve po kolená vo vode a skúmala kus morskej riasy, ktorú držala v oboch rukách. Jej plátenná taška ležala v bezpečí na piesku. Na zvuk hlasu zdvihla hlavu, netrpezlivo, no zároveň i zhovievavo.

Čo zase?

Zbadala Audrein klobúčik poskakujúci pozdĺž príboja a pustila riasu. Rozbehla sa za klobúkom, jednou rukou si nadvihla sukňu nad kolená a ako sa plahočila cez vodu, okolo nôh sa jej penili biele hrebene vln. Takmer klobúčik chytila, no vtom ho vánok opäť nadvihol a odfúkol na širé more mimo jej dosahu.

Kieran sledoval, ako Bronte zastala a uvedomila si, že to nemá zmysel. Spustila sukňu, okraj jej padol tesne nad hladinu, roztržito sa chytila za šiju a nadvihla hrst hustých strapatých blondavých vlasov. Sledovala, ako klobúk odnáša preč.

„Na čo čakáš?“ zaškeril sa Ash. „Plávaj za ním!“

Zasmiala sa a zakričala späť čosi, čo znelo ako: *Ty za ním plávaj!*

„Nebuď taká sebecká, Bronte. Veď už si napoly vo vode.“

Znovu si spustila vlasy a voľnou rukou mu ukázala prostredník.

Ash sa zasmial, ale keď mu v ruke pípol mobil, odvrátil sa. Pozrel na displej, no nič nepovedal.

Kieran hľadel za klobúčikom, pohojdávajúcim sa na vlnách, ktorý skľučujúco pripomínal človeka.

„Čo už.“ Mia sa načiahla a vzala si od neho Audrey. „Tuším nám odplával, zlatičko. Prepáč.“

Audrey natiahla buclatú ručičku a chytila maminu retiazku. Poťahovala ňou, zatiaľ čo všetci stáli spolu na brehu a pozorovali, ako sa klobúčik ponoril raz, potom druhýkrát, až ho napokon pohltilo more.

2. kapitola

V Languste to vyzeralo rovnako ako pred tromi rokmi. Dokonca aj pred desiatimi. Prednú časť drevenej budovy ešte stále zdobil obrys obrovského raka vyloženého z vyblednutých mušlí prilepených na stenu. Nad vchodom bol namaľovaný slogan: *Podďte dnu na ryby zvonku*, krivá šípka smerovala k oceánu, ktorý bol od vonkajšej terasy tak blízko, čo by kameňom dohodil.

Kieran s Miou, zababušení v bundách, ktoré doma v Sydney takmer nikdy nevyťahovali zo skrine, prešli cez ulicu Beach Road bez toho, aby sa pozreli čo len na jednu stranu. Hlavná ulica v Evelyn Bay pôsobila ako mesto duchov, čo si Kieran vždy spájal s koncom leta. Parkovacie miesta, o ktoré bola uprostred sezóny veľká bitka, boli teraz prázdne a opustené. Každý obchod vrátane malého supermarketu večer zatvárali a prázdne výklady naznačovali, že viacero podnikov mimo sezóny zavrelo nadobro.

Samozrejme, nie vždy to tak bolo. Mestečko Evelyn Bay, vtesnané medzi lesmi a morom, prosperovalo vďaka rybolovu a lesníctvu ešte za čias, keď boli Kieranovi rodičia v jeho veku. Ďalšia generácia už v lete prevádzkovala lodné výlety za delfínmi a v zime sa snažila zohnať si nejakú príležitostnú prácu. Alebo úplne odišla z mesta.

V Languste bolo rušno, čo v tejto hodine a ročnom období znamenalo, že pri šiestich stoloch roztrúsene sedel asi tucet ľudí. Keď vošli, nikto si Kierana veľmi nevsímal. Ani to nečakal – dvanásť rokov je pre väčšinu ľudí dlhá doba, a ak si ho aj niekto chcel zo zvedavosti obzrieť, už to urobil – no i tak sa mu trochu uľavilo.

Na vonkajšej terase popíjalo zopár mladých chalanov, ktorých Kieran nepoznal. Tvárili sa, že im na súmraku nie je v tričkách zima. Keď zbadal, že Ash už obsadil stôl vo vnútri v zadnej časti, potešil sa. Ash držal

v jednej ruke pivo a v druhej mobil, no keď ich zbadal prichádzať, oba položil na otlčený stôl.

„Verity sa chopila úlohy opatrovateľky? No to je super.“

Kieran prikývol. Mama vôbec neprotestovala. Iba odsunula zopár poloprázdnych škatúl na sťahovanie nabok a potom sa usadila na gauči vedľa manžela a vnučky s vidinou dlhého večera v nie príliš komunikatívnej, no na starostlivosť mimoriadne náročnej spoločnosti. Kieran a Mia na seba previnilo pozerali, postávali na chodbe, zdĺhavo sa obúvali a hľadali mobility, až kým Verity nevstala z gauča a sama im neatvorila vchodové dvere. Keď konečne vyšli von na večerný vzduch, prevrátila oči.

Ashovi zapípal mobil a on skontroloval displej. „Sean je na ceste. Musel čosi opraviť na lodi.“

„Niečo vážne?“

„Myslím, že nie, asi šiel na doraz.“ Ash si odpil z piva. „Dokonca aj Liv spomínala...“

„Čo som spomínala?“ Pri stole sa zjavila čašníčka s notesom a perom, oblečená v nápadnej uniforme zamestnancov Langusty, ktorá pozostávala z oranžovej kombinácie trička a sukne. Ani nepočkala na Ashovu odpoveď a rýchlo obehla stôl. „Panebože, Mia! Ahoj.“

Olívia Birchová vystrela ruky k Mii, ktorá už vstávala, aby ju pozdravila. Ženy sa objali, potom trochu odstúpili, aby si jedna druhú poriadne poobzerali.

Kieran sa nemýlil. Olívia bola aj po vyše desiatich rokoch od strednej školy, v krikľavo oranžovom oblečení a s hustým kučeravým drdolom, ktorý sa jej uprostred zmeny už rozpadával, nesporne najočarujúcejšou ženou v miestnosti.

„Ahoj, Kieran,“ prehodila ponad plece jeho priateľky.

„Zdravím, Liv.“

Zdalo sa, že chce ešte niečo dodať, no potom pustila Miu a otvorila si notes. „Takže drinky?“

„Liv, vďaka za šatočky, čo si poslala pre Audrey,“ povedala Mia, keď sa Olívia vrátila s objednanými nápojmi. „Mám fotku...“

Vytiahla mobil, Olívia zložila tácku a šla sa pozrieť.

„Bože, tá je zlatá! A kde je teraz? S Verity?“

„Áno,“ odvetila Mia. Budeme tu však celý týždeň. Prinesiem ju.“

„Prines. Alebo sa hocikedy zastav u mňa doma. Bývam len kúsok od vás.“

„Hej, Ash to spomínal. Vlastne sme dnes videli aj tvoju spolubýva-
júcu.“

„Bronte?“

Olívia šibla očami na druhý koniec miestnosti a Kieran si až teraz všimol dievčinu z pláže. Aj ona mala na sebe oranžové tričko a sukňu. Bola mladšia, než si pôvodne myslel, mohla mať asi tak dvadsaťjeden alebo dvadsaťdva rokov. Bola nízka, mala milú okrúhlu tvár a veľké oči, ktoré jej dodávali zvláštny bábikovský výraz. Vlasy mala zopnuté a Kieran videl, že farba, ktorá na pláži vyzerala ako špinavý blond, je v skutočnosti výsledkom komplikovaného melíru, ktorý bežne vidieť na uliciach v Sydney, no v tomto prostredí pôsobil príliš vyumelkované.

Bronte práve niesla pohár červeného vína k rožnému stolu, kde sedel chlapík s laptopom. Keď kládla pohár na kartónovú podložku, čosi mu ticho povedala a muž sa nevdojak usmial. Oprel sa o operadlo, ponáňoval si ramená a odpil si riadny dúšok vína. Posunkom naznačil, akoby prevrhol zvyšok nápoja na klávesnicu, zatváril sa zdesene a obaja sa zasmiali. Keď sa Bronte obrátila, muž opatrne položil pohár a spoza monitora ju sledoval, ako sa preplieta pomedzi stoly späť k baru.

„Nie je tunajšia, však?“ spýtal sa Kieran.

„Nie.“ Olívia pokrútila hlavou. „Prišla na letnú brigádu.“

Akoby vytušila, že o nej hovoria, Bronte pozrela na Olíviu a potom si všimla Kierana a Miu. Keď ich spoznala, usmiala sa, a potom im zdvihnutým prstom naznačila, aby chvíľu počkali. Zmizla za lietacími dverami s nápisom *Vstup len pre zamestnancov* a o chvíľu sa znovu zjavila s odratou lepenkovou škatuľou, na ktorej bolo naboku načmárané *Straty a nálezy*.

„Viem, že to nie je to isté,“ povedala Bronte, keď k nim prišla. „Ale možno nebudete musieť kupovať nový.“

Podala škatuľu Mii. Vnútri zbadal Kieran tucty klobúkov rozličných veľkostí a farieb, niektoré boli úplne nové.

„Niekedy tu ľudia zabudnú aj päť klobúkov denne, takže ak tam nájdete niečo pre vaše bábätko, pokojne si to zoberte.“ Bronte vybrala žltý kvetinkový klobúčik, ktorý mal ešte stále pripnutý štítok z obchodu. „Už sa po ne nikto nevráti.“

„Ďakujem pekne,“ povedala Mia a ďalej sa prehŕňala v škatuli. „Si veľmi pozorná.“

„Výčitky svedomia,“ zaškeril sa Ash a odpil si z piva. „Že, Bronte? To je minimum, čo môžeš urobiť po tom, ako si nás sklamala.“